

A.F. STEADMAN

SKANDAR
EN DE
EENHOORN
DIEF

Vertaald door Maria Postema

Amsterdam · Antwerpen

Em. Querido's Uitgeverij

2022

PROLOOG

De cameraman hoorde de eenhoorns voordat hij ze zag.

Hoog gekrijs, moordlustig gegrom, het geknars van bebloede tanden.

De cameraman rook de eenhoorns voordat hij ze zag.

Ranzige adem, rottend vlees, de stank van de onsterfelijke dood.

De cameraman voelde de eenhoorns ook voordat hij ze zag.

Hun ontbindende hoeven dreunden diep door in zijn botten en de paniek laaide op, totdat elke zenuw, elke vezel in zijn lichaam zei dat hij moest vluchten. Maar hij had een taak.

De cameraman zag de eenhoorns op de top van de heuvel verschijnen.

Het waren er acht. Boosaardige demonen die over het gras galoppeerden en hun skeletachtige vleugels uitsloegen om op te stijgen.

Zwarte rook wervelde om hen heen als het oog van een duistere orkaan; de donder rommelde in hun kielzog en bliksemschichten raakten de aarde ver onder hun huiveringwekkende hoeven.

Acht spookachtige hoorns doorkliefd de lucht terwijl de monsters jankend hun oorlogskreet lieten horen.

De dorpsbewoners begonnen te gillen; sommige probeerden op de vlucht te slaan. Maar daar was het al veel en veel te laat voor.

De cameraman stond op het dorpsplein toen de eerste eenhoorn daar landde.

Het dier briepte vonken, schraapte met zijn hoef over de grond, blies met elke reutelende ademhaling chaos en verwoesting uit.

De cameraman filmde door, ondanks zijn trillende handen. Hij had een taak.

De eenhoorn boog zijn gigantische hoofd en de vlijmscherpe hoorn wees recht naar de lens.

De cameraman keek in de bloeddoorlopen ogen en zag alleen maar vernietiging.

Er was geen hoop meer voor dit dorp. Geen hoop meer voor hemzelf.

Maar hij had altijd geweten dat hij een kudde wilde eenhoorns niet zou overleven.

Hij hoopte alleen dat de beelden het Vasteland zouden bereiken.

Want zodra je een wilde eenhoorn ziet, ben je al dood.

De man liet zijn camera zakken en hoopte dat hij zijn taak volbracht had.

Want eenhoorns komen niet uit sprookjes, ze komen uit nachtmerries.

HOOFDSTUK ÉÉN

DE DIEF

Skandar Smith keek naar de eenhoornposter tegenover zijn bed. Het was inmiddels licht genoeg om de brede vleugels van de vliegende eenhoorn te kunnen zien: het grootste deel van zijn lijf was bedekt met een glanzend, zilverkleurig harnas dat alleen zijn wilde rode ogen, een gigantische kaak en een scherpe grijze hoorn vrijliet. Nieuwetijds Vorst was al Skandars lievelingseenhoorn sinds zijn ruiter, Aspen McGrath, zich drie jaar geleden voor het Chaoskampioenschap had geplaatst. En volgens Skandar maakten ze vandaag, in de race van dit jaar, misschien wel een kans om te winnen.

Skandar had de poster drie maanden geleden voor zijn dertiende verjaardag gekregen. Hij had er door de etalage van de boekwinkel naar staan staren en gefantaseerd dat hij de ruiter van Nieuwetijds Vorst was, die net buiten beeld klaarstond voor de race. Skandar had zich heel schuldig gevoeld toen hij zijn vader om de poster had gevraagd. Al zolang hij zich kon

herinneren hadden ze thuis weinig geld, en hij vroeg eigenlijk nooit ergens om. Maar Skandar wilde die poster zo ontzettend graag hebben en...

In de keuken klonk een hard gekletter. Op een andere dag zou Skandar uit bed gesprongen zijn, doodsbang dat er een inbreker in hun appartement was. Normaal gesproken zorgde hij of zijn zus Kenna, die in het bed tegenover hem lag te slapen, voor het ontbijt. Skandars vader was niet lui, echt niet, hij had vaak gewoon een beetje moeite met opstaan, vooral als hij geen werk had om naartoe te gaan. En dat had hij al een tijdje niet meer.

Maar vandaag was geen gewone dag. Vandaag was het racedag. En hun vader vond de dag van het Chaoskampioenschap de mooiste dag van het jaar, nog mooier dan zijn verjaardag, zelfs nog mooier dan Kerstmis.

‘Blijf je de rest van je leven naar die stomme poster staren?’ bromde Kenna.

‘Papa is ontbijt aan het maken,’ zei Skandar, in de hoop dat dat zijn zus zou opvrolijken.

‘Ik heb geen honger.’ Ze draaide zich om en ging met haar gezicht naar de muur liggen. Haar lichtbruine haar stak onder de deken uit. ‘Aspen en Nieuwetijds Vorst gaan vandaag echt niet winnen, trouwens.’

‘Ik dacht dat het je niet interesseerde.’

‘Het interesseert me ook niet, maar...’ Kenna rolde weer terug en keek met samengeknepen ogen naar Skandar in het ochtendlicht. ‘Kijk dan naar de statistieken, Skar. Van de vijftientwintig deelnemers heeft Vorst een heel gemiddeld aantal vleugelslagen per minuut. En dan heb je nog het probleem dat hun element water is.’

‘Waarom is dat een probleem?’ Stiekem was Skandar dolblij, ook al beweerde Kenna dat Aspen en Vorst niet zouden winnen. Ze had al zo lang niet meer over eenhoorns gepraat dat hij bijna was vergeten hoe het was. Vroeger hadden ze eindeloos gediscussieerd over welk element zij zouden krijgen als ze eenhoornrijders werden. Kenna zei altijd dat ze een vuurvechter zou zijn, maar Skandar kon nooit kiezen.

‘Heb je niet opgelet bij eenhoornkunde? Aspen en Nieuwetijds Vorst zijn toch aan water gekoppeld? En er zitten twee luchtvechters tussen de favorieten: Ema Templeton en Tom Nazari. Jij weet net zo goed als ik dat je met lucht meer kunt dan met water!’

Skandars zus leunde nu op één elleboog naar voren. Haar bleke, magere gezicht straalde van enthousiasme, haar blik was net zo woest als haar haren. Kenna was een jaar ouder dan Skandar, maar ze leken zo op elkaar dat ze vaak voor een tweeling werden aangezien.

‘Wacht maar af,’ zei Skandar grijnzend. ‘Aspen heeft geleerd van haar eerdere Chaoskampioenschappen. Ze gaat niet alleen water gebruiken, daar is ze veel te slim voor. Vorig jaar heeft ze de elementen gecombineerd. Als ik mee zou doen op Nieuwetijds Vorst zou ik voor bliksemschichten en draaikolk-aanvallen gaan en...’

Kenna’s gezicht veranderde op slag. Haar groenbruine ogen werden dof, de glimlach gleed van haar gezicht. Haar elleboog zakte weg, ze draaide zich weer om naar de muur en trok haar oranje deken om haar schouders.

‘Ken, sorry, ik wilde niet...’

De geur van gebakken spek en aangebrande boterhammen zweefde onder de deur door. Skandars maag knorde in de stilte.

‘Kenna?’

‘Laat me met rust, Skar.’

‘Kom je niet met papa en mij naar de wedstrijd kijken?’

Weer geen antwoord. Skandars keel werd dichtgesnoerd door teleurstelling en wroeging toen hij zich in de ochtend-schemering aankleedde. Hij had niet ‘Als ik mee zou doen’ moeten zeggen. Ze hadden net zo liggen kletsen als vroeger, voordat Kenna het ruitersexamen had gedaan, voordat al haar dromen uiteen waren gespat.

Toen Skandar de keuken in liep hoorde hij sissende eieren en de schetterende voorbeschouwing van de race. Zijn vader stond neuriënd over de pan gebogen en keek met een brede grijns naar hem op. Skandar kon zich niet herinneren wanneer hij hem voor het laatst had zien lachen.

Zijn vaders gezicht betrok een beetje. ‘Geen Kenna?’

‘Die slaapt nog,’ loog Skandar, want hij wilde zijn vaders goede humeur niet verpesten.

‘Het zal dit jaar wel zwaar voor haar zijn. De eerste race sinds...’

Hij hoefde zijn zin niet af te maken. Dit was het eerste Chaoskampioenschap sinds Kenna vorig jaar voor haar ruitersexamen was gezakt en ze een carrière als eenhoornrijder in rook had zien opgaan.

Het probleem was dat hun vader altijd had gedaan alsof ze hun ruitersexamen moeiteloos zouden halen. Hij was zo dol op eenhoorns dat hij niets liever wilde dan dat een van zijn kinderen een ruiter zou worden. Dat was de oplossing voor alles, zei hij: voor hun geldproblemen, hun toekomst, hun geluk, zelfs voor de dagen waarop hij niet uit bed kon komen. Want eenhoorns waren magisch. Daarom had hij Kenna haar

hele leven ingeprent dat ze zou slagen en dat op het Eiland de Brondeur voor haar open zou gaan. Dat ze voorbestemd was voor een eenhoornei dat daar achter slot en grendel lag. Dat haar moeder trots op haar zou zijn geweest. En het had niet geholpen dat Kenna bij eenhoornkunde altijd de beste cijfers van haar klas haalde. Als íémand naar het Eiland zou mogen, zeiden de leraren, dan was het Kenna Smith wel. En toen was ze gezakt.

En nu hoorde Skandar al maandenlang hetzelfde riedeltje van zijn vader. Dat hij misschien, waarschijnlijk, nee, zeker weten een eenhoornrijder zou worden. En ook al wist hij dat de kans klein was, ook al had hij gezien hoe teleurgesteld Kenna vorig jaar was geweest, toch hoopte Skandar vurig dat het waar was.

‘Maar dit jaar is het jouw beurt, hè?’ Zijn vader woelde met een vettige hand door Skandars haar. ‘Goed, de beste manier om brood te roosteren in de pan is...’ Hij begon het uit te leggen en Skandar knikte telkens op het juiste moment, deed net of hij nog niet wist hoe het moest. Andere kinderen zouden het misschien irritant vinden, maar Skandar was gewoon blij toen zijn vader hem een high five gaf omdat zijn boterham precies knapperig genoeg was geworden.

Kenna kwam niet uit bed voor het ontbijt, al leek hun vader dat niet zo erg te vinden terwijl hij met Skandar worstjes, spek, eieren, witte bonen en geroosterd brood naar binnen werkte. Skandar probeerde niet na te denken over de vraag waar het geld voor dit extra eten vandaan was gekomen. Het was racedag. Hun vader wilde hun geldzorgen duidelijk even vergeten, dus deed Skandar dat ook. Eén dagje maar. Hij pakte de gloednieuwe fles mayonaise en kneep een flinke lading

over zijn hele bord, met een grote grijns toen het ding een bevredigend slorpgeluid maakte.

‘Ben je nog steeds voor Aspen McGrath en Nieuwetijds Vorst?’ vroeg zijn vader met volle mond. ‘Ik was trouwens vergeten te zeggen dat ik het prima vind als je gezellig wat vrienden wilt uitnodigen om samen naar de race te kijken. Dat doen toch heel veel kinderen? Ik wil niet dat je iets misloopt.’

Skandar staaarde naar zijn bord. Hoe moest hij uitleggen dat hij geen vrienden had om uit te nodigen? En, erger nog, dat dat in zekere zin zijn vaders schuld was?

Het probleem was dat Skandar, omdat hij voor zijn vader moest zorgen als die zich niet goed voelde en ongelukkig was, voortdurend de ‘normale’ dingen misliep waarbij andere mensen vrienden maakten. Hij kon nooit na school blijven rondhangen in het park, hij had geen zakgeld om naar de gamehal te gaan of stiekem friet te halen op de boulevard. Skandar had het zich eerst niet zo gerealiseerd, maar dát waren de momenten waarop vriendschappen ontstonden, niet tijdens Engels of bij een kleffe boterham in de eerste pauze. En dat hij voor zijn vader moest zorgen betekende ook dat Skandar soms geen schone kleren had, of er niet aan toe was gekomen om zijn tanden te poetsen. En zijn klasgenoten merkten dat. Ze merkten het altijd, en ze onthielden het.

Op de een of andere manier was het voor Kenna minder erg geweest. Waarschijnlijk hielp het dat zij zelfverzekerder was dan hij. Als Skandar een gevatte of slimme opmerking probeerde te verzinnen, liepen zijn hersenen altijd vast. Een paar minuten later wist hij dan precies wat hij had moeten zeggen, maar als hij tegenover een klasgenoot stond had hij alleen een

raar gegons in zijn hoofd, een en al leegte. Kenna had daar geen last van. Hij had ooit gehoord hoe ze een stel meisjes had aangesproken die stonden te fluisteren over hoe raar hun vader was. 'Het is mijn vader en daar hebben jullie niks mee te maken,' had ze heel rustig gezegd. 'Bemoei je er niet mee, anders krijg je ervan langs.'

'Die hebben het druk met hun eigen familie, pap,' mompelde Skandar uiteindelijk, en hij voelde dat hij rood werd, wat altijd gebeurde als hij iets zei wat niet helemaal waar was. Maar zijn vader merkte het niet: hij was de borden aan het opstapelen, wat zo'n bijzondere gebeurtenis was dat Skandar twee keer met zijn ogen knipperde om zeker te weten dat hij het goed zag.

'En Owen dan? Dat is toch een maatje van je?'

Owen was verschrikkelijk. Zijn vader dacht dat ze bevriend waren omdat hij honderden meldingen van hem had gezien op Skandars telefoon. Skandar had maar niet gezegd dat die berichten allesbehalve vriendelijk waren.

'O, ja, die is dol op het Chaoskampioenschap.' Skandar stond op om te helpen afruimen. 'Maar hij kijkt bij zijn opa en oma, en die wonen heel ver weg.' Dat hoefde hij niet eens te verzinnen, want hij had Owen erover horen klagen tegen zijn vrienden. Vlak voordat hij drie pagina's uit Skandars wiskundeboek had gescheurd om er een prop van te maken die hij in zijn gezicht had gesmeten.

'KENNA!' schreeuwde zijn vader ineens. 'Het begint zo!' Toen er geen antwoord kwam verdween hij in hun slaapkamer en ging Skandar op de bank zitten. De voorbeschouwing was in volle gang.

Een verslaggever stond in de hoofdarena vlak voor de start-

balk een oud-Chaosruiter te interviewen. Skandar zette het geluid harder.

‘...en denk je dat er vandaag flink met de elementen gestreden zal worden?’ De wangen van de journalist gloeiden van opwinding.

‘Absoluut,’ antwoordde de ruiter met een zelfverzekerd knikje. ‘Alle deelnemers hebben zo hun sterke punten, Tim. Iedereen heeft het over de vuurkracht van Federico Jones en Bloedrode Zon, maar wat dacht je van Ema Templeton en Vrees der Bergen? Hun element is lucht, maar het zijn echte multi-talenten. Mensen vergeten dat de beste Chaosruiters uitblinken in alle vier de elementen, en niet alleen in hun eigen element.’

De vier elementen. Daar draaide het ruitersexamen grotendeels om. Skandar had urenlang zitten blokken op welke bekende eenhoorns en ruiters gekoppeld waren aan vuur, water, aarde of lucht, en welke aanvallen en verdedigingstactieken ze tijdens luchtgevechten het liefst gebruikten. De zenuwen gierden door zijn buik en hij kon zich gewoon niet voorstellen dat het examen overmorgen al was.

Zijn vader liep met een bezorgd gezicht de kamer weer in. ‘Ze komt eraan,’ zei hij terwijl hij naast Skandar op de oude, versleten bank ging zitten.

‘Het is lastig te begrijpen voor jullie.’ Zuchtend staaarde hij naar de tv. ‘Toen mijn generatie dertien jaar geleden voor het eerst naar het Chaoskampioenschap keek, was het idee dat het Eiland bestond al genoeg. Ik was veel te oud om nog een ruiter te worden. Maar de race, de eenhoorns, de elementen... We vonden het pure magie, je moeder en ik.’

Skandar bleef roerloos zitten en durfde niet weg te kijken

van het scherm toen de eenhoorns de arena binnenkwamen. Zijn vader praatte alleen over hun moeder op de dag van het Chaoskampioenschap. Rond zijn zevende had Skandar het opgegeven om op andere dagen naar haar te vragen, want hij wist inmiddels dat zijn vader er boos en verdrietig van werd en dan dagenlang in zijn kamer bleef.

‘Ik heb je moeder nog nooit zo geëmotioneerd gezien als tijdens ons allereerste Chaoskampioenschap,’ ging zijn vader verder. ‘Ze zat precies waar jij nu zit, ze lachte en huilde met jou in haar armen. Jij was nog maar een paar maanden oud.’

Skandar had dit verhaal al vaker gehoord, maar hij vond het helemaal niet erg. Kenna en hij wilden altijd meer over hun moeder weten. Oma – de moeder van hun vader – had het vaak over haar gehad, maar ze vonden het het fijnst als papa zélf over haar vertelde, want hij had het meest van haar gehouden. En soms zaten er opeens nieuwe details in zo’n bekend verhaal, dat Rosemary Smith hem altijd Bertie noemde bijvoorbeeld, en nooit Robert. Of dat ze graag zong in bad, of wat haar lievelingsbloemen waren (viooltjes), of welk element ze het leukst vond (water) tijdens het enige Chaoskampioenschap dat ze ooit had gezien.

‘Ik zal nooit vergeten,’ vervolgde zijn vader, en hij keek Skandar nu recht aan, ‘dat je moeder na afloop van dat eerste Chaoskampioenschap jouw babyknuistje pakte, iets op je handpalm tekende en heel zachtjes fluisterde: “Jij krijgt een eenhoorn, kleintje, dat beloof ik.”’

Skandar slikte moeizaam. Dit had zijn vader hem nog nooit verteld. Misschien had hij het bewaard tot het jaar van zijn ruitereexamen. Misschien was het niet eens waar. Skandar zou nooit weten of Rosemary Smith hem echt een eenhoorn had

beloofd, want drie dagen nadat het Vasteland de eenhoorns voor het eerst had zien racen, was zijn moeder volkomen onverwacht gestorven.

Skandar zou het nooit tegen zijn vader zeggen, en zelfs niet tegen Kenna, maar ergens hield hij ook zo van het Chaoskampioenschap omdat hij zich daardoor verbonden voelde met zijn moeder. Hij stelde zich voor dat ze naar de eenhoorns had gekeken met diezelfde groeiende opwinding in haar borstkas als hij, en dan was het net alsof ze bij hem was.

Kenna kwam de kamer in gestampt met een kom muesli die op haar handpalm balanceerde.

‘Serieus, Skar? Mayonaise bij het ontbijt?’ Ze wees naar Skandars besmeurde bord boven op de stapel. ‘Ik heb het al zo vaak gezegd: dat is geen acceptabel lievelingseten, broertje van me.’

Skandar haalde zijn schouders op en Kenna wurmde zich lachend naast hem op de bank.

‘Jeetje, wat nemen jullie veel plek in. Volgend jaar moet ik zeker op de grond zitten!’ zei hun vader grinnikend.

Skandars hart kromp samen. Als zijn examen goed ging zou hij hier volgend jaar niet meer zijn. Dan zou hij live bij het Chaoskampioenschap aanwezig zijn, op het Eiland, met zijn eigen eenhoorn.

‘Kenna, voor de draad ermee! Wie is je favoriet?’ vroeg hun vader, die zich voor Skandar langs boog.

Somber kauwend staarde ze naar het scherm.

‘Eerder zei ze nog dat Aspen en Nieuwetijds Vorst níét zullen winnen,’ meldde Skandar om een reactie uit te lokken.

Het werkte. ‘Misschien dat het Aspen een andere keer wel gaat lukken, maar dit is geen goede race voor een watervech-

ter.’ Kenna duwde een verdwaalde pluk haar achter haar oor, een gebaar dat voor Skandar zo vertrouwd was dat het hem een veilig gevoel gaf. Alsof het wel goed zou komen met Kenna, ook als Skandar haar volgend jaar echt alleen met hun vader op de bank zou laten zitten.

Skandar schudde zijn hoofd. ‘Ik heb toch al gezegd dat Aspen niet alleen met water zal werken. Daar is ze veel te slim voor – ik weet zeker dat ze ook lucht-, vuur- en aardeaanval- len zal inzetten.’

‘Maar ruiters vechten altijd het beste met hun eigen element, Skar. Dat zit in hun band, duh! Stel dat Aspen inderdaad een vuuraanval doet, dan valt die toch in het niet bij alles wat een échte vuurvechter kan?’

‘Oké, wie denk jij dan dat er gaat winnen?’ Skandar rechtte zijn rug en hun vader zette het geluid harder. De commentatoren ratelden opgewonden door terwijl de geharnaste deelnemers elkaar verdrongen voor een plekje achter de startbalk.

‘Ema Templeton en Vrees der Bergen,’ zei Kenna heel zacht. ‘Vorig jaar tiende geworden, luchtvechter, groot uithoudingsvermogen, dapper, intelligent. Zij is het soort ruiter dat ik geworden zou zijn.’

Dit was de eerste keer dat Skandar Kenna hoorde toegeven dat ze nooit een ruiter zou worden. Hij wilde iets zeggen, maar hij wist niet wat, en toen was het moment voorbij. Daarom luisterde hij maar naar de commentator die de laatste seconden voor de race probeerde vol te praten.

‘Voor de kijkers die net inschakelen, we zijn live in Vierpunt, de hoofdstad van het Eiland. En over enkele ogenblikken zullen de eenhoorns uit deze beroemde arena vliegen en aan het raceparcours in de lucht beginnen, een loodzware beproeving

van zestien kilometer waarbij het allemaal draait om uithoudingsvermogen en luchtgevechtstechnieken. Ruiters moeten tijdens hun ronde buiten de zwevende markeringspunten blijven, anders lopen ze het risico dat ze gediskwalificeerd worden, maar dat is geen gemakkelijke opgave als vierentwintig andere deelnemers je aanvallen met elementenmagie en je om de haverklap afremmen – o, daar komt het startsein. Vijf, vier, drie, twee...

En daar gaan ze!’

Skandar keek naar de vijftwintig eenhoorns, allemaal twee keer zo groot als een paard, die naar voren schoten zodra de startbalk tot boven hun hoorns omhoogging. De geharnaste benen van de ruiters beukten aan weerskanten tegen die van hun rivalen terwijl ze hun eenhoorns aanspoorden om snel een voorsprong te nemen. Ze doken in elkaar in het zadel en kregen steeds meer vaart. En toen kwam Skandars lievelingsgedeelte. De eenhoorns sloegen hun grote vleugels uit, stegen op en lieten het zand van de arena ver onder zich. De microfoons pikten het gejoel van de gehelmde ruiters op, en ook iets anders, een geluid dat nog altijd de rillingen over Skandars rug joeg, ook al had hij het zijn hele leven elke racedag gehoord. Een grommend gebulder dat diep uit de borst van de eenhoorns kwam, angstaanjagender dan het gebrul van een leeuw, een oud oergeluid zoals hij dat op het Vasteland nog nooit had gehoord. Een geluid waarvoor je heel hard weg wilde rennen.

De eenhoorns verdrongen elkaar in de lucht om de beste plek; hun metalen harnassen schuurden en kletterden. De punten van de hoorns waarmee ze hun tegenstanders probeerden te doorboren glansden in het zonlicht. Schuim verza-

melde zich rond hun knarsende tanden en hun neusvleugels sperden zich rood open. Nu ze vlogen werd de hemel verlicht door elementenmagie: vuurbollen, zandstormen, bliksemflitsen, muren van water. De luchtgevechten woedden tegen de achtergrond van donzige witte wolken en de rechterhandpalm van de ruiters gloeide op door de krachten van de elementen terwijl ze zich uit alle macht een weg over het parcours probeerden te banen.

En dat ging er niet zachtzinnig aan toe. De eenhoorns traptten naar elkaar, scheurden met hun tanden stukken uit elkaars flanken en bestookten hun concurrenten van dichtbij. Drie minuten na de start richtte de camera zich op een eenhoorn en ruiter – brandend haar, één arm die nutteloos langs het lijf bungelde – die tollend naar beneden suisden en op de grond stortten. Er wolkte rook van de vleugel van de eenhoorn en het blonde hoofd van de ruiter.

De commentator kreunde. ‘Hilary Winters en Scherpbladige Lelie liggen uit het Chaoskampioenschap. Dat ziet eruit als een gebroken arm, een paar akelige brandwonden en een kapotte vleugel voor Lelie.’

De camera richtte zich weer op de koplopers. Federico Jones en Bloedrode Zon waren in een luchtgevecht verwickeld met Aspen McGrath en Nieuwetijds Vorst. Aspen had een boog van ijs opgeroepen en schoot de ene pijl na de andere af op Federico’s geharnaste rug om hem af te remmen. Federico had een brandend schild waarmee hij de pijlen liet smelten, maar Aspen kon goed mikken en Nieuwetijds Vorst kwam steeds dichterbij. Federico liet zich echter niet zomaar inhalen. Toen Aspen Vorst nog verder naar voren dreef, ontplofte er boven Aspens hoofd een vlammenzee in de lucht.

‘Federico valt aan met lopend vuur.’ De commentator leek onder de indruk. ‘Een gewaagde actie op deze hoogte en snelheid. Maar – O! Kijk nou toch eens!’

Er verscheen een web van ijskristallen rond Nieuwetijds Vorst en Aspen, tot ze in een bevroren cocon zaten die zo dik was dat het vuur er niet doorheen kon. Federico slaakte een teleurgestelde kreet toen Bloedrode Zon en hij achteropraakten door de energie die de vuuraanval hun gekost had, en Aspen brak uit haar omhulsel van ijs om hun voorbij te schieten.

‘Tom Nazari vliegt voorop met Duivelstranen, gevolgd door Ema Templeton op Vrees der Bergen. Als derde hebben we Alodie Birch op Rivierkoning en na die ongelooflijke lucht-en-watercombinatie zijn Nieuwetijds Vorst en Aspen McGrath nu vierde met... Maar Aspen lijkt opnieuw in actie te komen,’ onderbrak de commentator zichzelf met overslaande stem. ‘Ze krijgt nog meer vaart.’

Aspens rode haar wapperde achter haar aan terwijl Nieuwetijds Vorst op ongelooflijke wijze versnelde en in een flits Rivierkoning inhaalde. Hij zwenkte opzij voor een bliksem-schicht, die Aspen net miste. Daarna schoten Vorsts grote grijze vleugels langs Kenna’s favoriet, Vrees der Bergen, en langs de zwarte eenhoorn van Tom Nazari, Duivelstranen. En toen lag Aspen aan kop.

‘Yes!’ Skandar stootte zijn vuist in de lucht. Dat was heel erg on-Skandarachtig, maar dit was gewoon ongekend – ongelooflijk.

‘Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt,’ schreeuwde de commentator. ‘Moet je kijken hoe ver ze al voorligt!’

Kenna hapte naar adem en staarde naar de eenhoorns die op de finish afvlogen. ‘Niet te geloven!’

‘Ze gaat winnen met honderd meter voorsprong,’ riep een andere commentator.

Met open mond zag Skandar hoe de hoeven van Nieuwetijds Vorst weer op het zand van de arena neerkwamen. Aspen bleef hem met een felle, vastberaden blik aansporen tot ze onder de finishboog door galoppeerden.

Skandar sprong juichend overeind. ‘Ze hebben gewonnen! Ze hebben gewonnen! Zie je wel, Kenna, ik zei het toch! Ik zei het, ik zei het!’

Kenna zat met glanzende ogen te lachen en dat maakte de overwinning nog mooier. ‘Je had gelijk, Skar. Ze hebben het supergoed gedaan. Die ijskristallen, wat een actie! Zoiets heb ik nog nooit..’

‘Wacht.’ Hun vader was naar het scherm gelopen. ‘Er gaat iets mis.’

Skandar ging aan de ene kant naast hem staan en Kenna aan de andere. Skandar hoorde het publiek gillen, maar het klonk niet meer enthousiast – het klonk bang. Er kwamen geen eenhoorns meer onder de finishboog door. De commentatoren zwegen en het beeld veranderde niet meer: ze zagen alleen nog een overzichtsshot van de arena, alsof de cameramensen hun post hadden verlaten.

In het midden van de arena landde een eenhoorn. Hij leek niet op de andere – niet op Bloedrode Zon of Nieuwetijds Vorst of Vrees der Bergen, van wie hij de ereronde had verstoord. De vleugels van deze eenhoorn leken op die van een vleermuis, met nauwelijks veren, en je zag zijn botten, alsof hij uitgehongerd was. Zijn ogen waren griezelige rode spleetjes. Rond zijn kaken zat gestold bloed en hij ontblootte zijn tanden naar de ren-eenhoorns, alsof ze het niet moesten wagen hem aan te vallen.

Pas toen Skandar de doorzichtige hoorn van het dier zag, drong het tot hem door.

‘Dat is een wilde eenhoorn,’ prevelde hij. ‘Net als in dat oude filmpje dat het Eiland jaren geleden aan het Vasteland heeft laten zien. Waarmee ze het Vasteland ervan overtuigden dat eenhoorns echt bestonden. Waarin ze dat dorp aanvielen en...’

‘Er gaat iets mis,’ zei hun vader weer.

‘Het kan geen wilde eenhoorn zijn,’ fluisterde Kenna. ‘Hij heeft een ruiter.’

Skandar had de persoon – hij dacht in elk geval dat het een persoon was – op de eenhoornrug nog niet gezien. De ruiter droeg een golvende zwarte mantel die wapperde in de wind, met een gerafelde, gescheurde zoom. Het gezicht van de ruiter ging schuil achter een brede witte verfstreep die van de onderkant van de keel tot aan het korte donkere haar boven op het hoofd liep.

De eenhoorn steigerde, trappelde met zijn hoeven in de lucht en boerde dikke zwarte rook uit. De spookruiter slaakte een triomfantelijke kreet, de eenhoorn krijste en rook kolkte door de arena. Skandar zag de eenhoorn op de deelnemers van het Chaoskampioenschap afrennen, met vonken die rond zijn hoeven dansten, en een witte straal uit de handpalm van de ruiter verlichtte het scherm. Net voordat het beeld helemaal door de zwarte rook werd verzwoegen, draaide de ruiter zich opzij om traag en doelbewust met een lange, knokige vinger recht in de camera te wijzen.

Daarna was er alleen nog maar geluid. Explosies van elementenmagie, krijsende eenhoorns. Nog meer gegil van het publiek en het onmiskenbare gedreun van voetstappen toen de Eilanders uit de arena probeerden te ontsnappen. Ze

stormden langs de camera en hun paniekerige stemmen klonken allemaal door elkaar, maar Skandar hoorde telkens dezelfde twee woorden.

De Wever.

Skandar had nog nooit van de Wever gehoord, maar hoe vaker de naam door de toeschouwers werd gefluisterd, geschreeuwd en gegild, hoe banger hij werd.

Hij keek naar zijn vader, die nog steeds vol ongeloof naar de wervelende zwarte rook op het scherm staarde. Kenna stelde de vraag net iets eerder. 'Pap,' zei ze zacht, 'wie is de Wever?'

'Sst.' Hij maakte een handgebaar. 'Er gebeurt iets.'

Het beeld werd helderder, de rook trok op. Een gedaante zat op haar knieën in het zand te snikken en te schreeuwen tegelijk. Ze had haar harnas nog aan, met *McGrath* in blauwe, geverfde letters op de rug, en was omringd door de andere ruiters.

'Alsjeblieft,' jammerde Aspen door de arena, 'breng hem terug, alsjeblieft!'

Federico Jones wist Aspen overeind te krijgen – de felle strijd van de race was vergeten – maar ze bleef huilen. 'De Wever heeft hem meegenomen. Hij is weg. We hebben gewonnen en de Wever...' Het laatste woord verstikte haar, de tranen liepen over haar stoffige gezicht.

Een strenge stem striemde als een zweep. 'Zet die camera's uit! Nu! Het Vasteland mag dit niet zien. Zet ze onmiddellijk uit!'

De eenhoorns begonnen te krijsen en te brullen, een oorverdovend lawaai. Hun ruiters sprongen in het zadel en probeerden de steigerende, schuimbekkende dieren rustig te krijgen. Skandar had ze nog nooit zo monsterlijk gezien.

Er stond nog maar een van de vijftwintig eenhoornrijders in het zand – de winnende watervechter Aspen McGrath. Maar haar eenhoorn, Nieuwetijds Vorst, was nergens te bekennen.

‘Wie is de Wever?’ herhaalde Kenna dringend.

Maar niemand gaf antwoord.